Р Е Ш Е Н И Е
№ 42068

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 67 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7237** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба на В. Ц. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ап. 7, подадена чрез пълномощника му адвокат А. Н. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, против Отказ рег. № УРИ 230000-8643 от 18.05.2026 г., издаден от Началника на 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (06 РУ – СДВР), с който на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 във връзка с чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ е отказано издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана по повод подадено заявление с рег. № 142400-1037 от 18.03.2026 г.

В жалбата и в съдебно заседание чрез процесуалния представител се развиват подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК за цялостно, всестранно и обективно изясняване на релевантните факти и обстоятелства в съответствие с принципа на истинността по чл. 7 от АПК. Твърди се, че органът е указал отстраняване на непълноти единствено по чл. 87, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗОБВВПИ (представяне на удостоверение за техническа годност на оръжието и документ за проведени учебни стрелби), които изисквания са били изпълнени своевременно и в пълен обем от заявителя след временното му връщане от съхранение в РУ. Изтъква се, че органът не е дал каквито и да било указания по

реда на чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ за представяне на допълнителни мотиви и доказателства относно наличието на основателна причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, с което е нарушил правото на защита на заявителя и принципа за служебното начало и процесуалното съдействие по чл. 9, ал. 2 и ал. 4 от АПК. Навежда се, че изводът на органа за липса на сигнали през последните 10 години е необоснован и не отчита проведената на 19.01.2026 г. в 06 РУ беседа с полицейски служител относно отправени към Г. заплахи за живота и здравето му. В откритото съдебно заседание са представени 18 броя писмени доказателства – извлечения от електронна кореспонденция в социалните мрежи, съдържащи конкретни, непосредствени и персонални заплахи за убийство, насилие и палеж спрямо жалбоподателя, неговото семейство и дома му. Претендира се отмяна на оспорения отказ и присъждане на направените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).
Ответникът – Началникът на 06 РУ при СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебното заседание. В депозирани по делото подробни писмени бележки чрез процесуален представител – главен юрисконсулт Б. С., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че отказът е постановен от компетентен орган, в установената писмена форма, при спазване на процесуалните правила и материалноправните разпоредби. Излага съображения, че притежаването, носенето и употребата на огнестрелно оръжие представлява дейност с повишена степен на обществена опасност, поради което законовите изисквания са императивни, а доказателствената тежест за установяване на „основателна причина“ по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ лежи изцяло върху заявителя. Счита, че изложените от лицето съображения за самоотбрана са общи и хипотетични и не установяват реална, непосредствена или висока степен на вероятност от противоправно посегателство. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а в условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК вр. чл. 144 от АПК и практиката на Съда на Европейския съюз по дело C-438/22.
Софийска градска прокуратура, конституирана по реда на чл. 16, ал. 1, т. 3 от АПК, редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по съществото на спора.
Административният съд, след като обсъди и прецени наведените в жалбата доводи, становищата на страните, събраните по делото доказателства, и извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт, приема за установено от фактическа страна следното:
Административното производство е образувано по подадено от В. Ц. Г. Заявление с рег. № 142400-1037 от 18.03.2026 г. по описа на 06 РУ – СДВР за подновяване на валидността на Разрешение № 20160211847 за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях (валидно до 31.05.2026 г.), включващо късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана и ловни цели – пистолет марка „B.“ (Walther PPK), калибър 9x17 мм, сериен № S157180.
Към заявлението са били приложени: свидетелство за съдимост рег. № 260406005000154276 от 06.04.2026 г., установяващо, че лицето не е осъждано; Удостоверение № FO-2958/2026 г. от 17.03.2026 г., издадено от Националната следствена служба (НСлС), удостоверяващо, че към датата на издаването му срещу Г. няма данни за повдигнати обвинения по неприключени наказателни производства; Медицинско удостоверение № 3673 от 17.03.2026 г., издадено от Център за психично здраве „Проф. Н. Шипковенски“ ЕООД – [населено място], удостоверяващо, че лицето не страда от психични разстройства и не се води на диспансерен отчет; както и платежен документ за заплатена държавна такса.
В хода на извършената административна проверка е изготвена Докладна записка от 25.03.2026 г. от полицейски инспектор при група „Териториална полиция“ К. село към 06 РУ – СДВР, в която е

отразено, че е извършена проверка на адреса на заявителя по чл. 98 от ЗОБВВПИ, при която е констатирано наличието на метална каса, застопорена неподвижно и отговаряща на законовите изисквания за съхранение. Отразено е също, че няма постъпвали жалби за нарушения на обществения ред, няма налагани мерки по Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН) и няма данни за психично заболяване.

С Докладна записка рег. № 230р-14335/2026 г. от 27.03.2026 г. на инспектор от група „Криминална полиция“ при 06 РУ – СДВР и Докладна записка от 06.04.2026 г. на група КОС е констатирано, че в информационните масиви на МВР има данни за задържане на Г. на 13.12.2025 г. по Заповед за задържане № 489/13.12.2025 г. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по описа на РУ – Б. във връзка със заявителски материал (ЗМ) № 475/2025 г. (досъдебно производство № 477/2025 г. / преписка № 1954/2025 г. по описа на Районна прокуратура – Б.), образувано за престъпление по чл. 325б, ал. 1 от НК, по което е иззета ловна карабина марка „ЧЗ-600“, кал. .223 REM, а с Постановление от 21.01.2026 г. на прокурор при РП – Б. е отказано връщането на иззетите веществени доказателства. Същевременно е констатирано, че късоцевното огнестрелно оръжие пистолет „В.“, кал. 9х17, сер. № S157180 е предадено за доброволно съхранение в 06 РУ – СДВР с предавателно-приемателен протокол рег. № 142400-3947 от 16.12.2025 г.

С Писмо рег. № 230000-6107 от 07.04.2026 г., връчено лично на заявителя на 21.04.2026 г., началникът на 06 РУ – СДВР е уведомил Г., че във връзка с подаденото заявление са констатирани непълноти съгласно чл. 87, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗОБВВПИ – липса на удостоверение за техническа годност на оръжието и документ от стрелбищен комплекс за проведени учебни стрелби с не по-малко от 50 броя боеприпаси.

В отговор, на 23.04.2026 г. Г. е подал писмена молба (вх. № 142400-1496/2026 г.), с която е пояснил, че пистолетът се намира на съхранение в 06 РУ – СДВР, поради което е в обективна невъзможност да го представи пред оторизирано лице за технически преглед и на стрелбище, и е направил искане оръжието да му бъде временно върнато. С Докладна записка от 04.05.2026 г. искането е уважено и пистолетът му е предаден срещу разписка.

На 14.05.2026 г. със Заявление рег. № 142400-1731/14.05.2026 г. Г. е представил в група КОС при 06 РУ – СДВР изисканите документи: 1) Удостоверение за техническа годност на оръжие № 12738 от 11.05.2026 г., издадено от оръжейна работилница „Булармс“ ЕООД, удостоверяващо годността на пистолет „В. Р.“, кал. 9х17, фабр. № S157180; и 2) Удостоверение № 01279 от 13.05.2026 г., издадено от „Металхим БГ“ ООД, удостоверяващо проведени от лицето учебни стрелби с 50 броя боеприпаси за посоченото оръжие.

След депозирането на посочените документи, началникът на група КОС е изготвил Докладна записка от 15.05.2026 г. с предложение преписката да се разгледа по компетентност съгласно чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ в частта относно чл. 58, ал. 1, т. 10 от същия закон.

На 18.05.2026 г. Началникът на 06 РУ – СДВР комисар Р. К. е издал оспорения Отказ рег. № УРИ 230000-8643/18.05.2026 г. В мотивите на акта е посочено, че при извършени справки в масивите на МВР през последните близо десет години не са подавани сигнали или образувани производства, от които да се направи извод за съществуваща потенциална опасност за живота и здравето на В. Г.. Прието е, че органът действа при оперативна самостоятелност, че доказването на необходимостта от притежание на оръжие за самоотбрана е в тежест на заявителя, а разширителното тълкуване на необходимостта като защита от бъдещи несигурни събития би обезсмислило законовия критерий. Поради това на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 във връзка с чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ е постановен отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за самоотбрана.

Отказът е връчен лично на В. Г. на 19.05.2026 г. Жалбата срещу него е подадена чрез пощенски

оператор „Български пощи“ ЕАД (БУЛПОСТ) на 29.05.2026 г. и е заведена в деловодството на 06 РУ – СДВР с рег. № 230000-9462 на 01.06.2026 г.
В съдебно заседание на 20.10.2026 г. от страна на жалбоподателя са приети като писмени доказателства 18 броя разпечатки от електронна кореспонденция (съобщения в електронни мрежи от профили на различни лица от декември 2025 г.), съдържащи конкретни закани за физическо насилие, убийство с огнестрелно оръжие, телесни повреди, палеж на имот и посегателства срещу семейството на жалбоподателя, включително с позоваване на адреса на местоживеенето му в [населено място] и [населено място].
При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Подадена е от лице с пряк и непосредствен правен интерес – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол съгласно чл. 83, ал. 6 от ЗОБВВПИ и чл. 145 от АПК. Жалбата е депозирана в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК – отказът е връчен на 19.05.2026 г., а пощенското клеймо за изпращането ѝ носи дата 29.05.2026 г.
Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.
Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК, без да се ограничава до съображенията, наведени от оспорващия.
Оспореният отказ е издаден от материално и териториално компетентен административен орган. Съгласно чл. 83, ал. 5 във връзка с чл. 56, ал. 1 и чл. 81, ал. 1 от ЗОБВВПИ, правомощието да издава или мотивирано да отказва разрешения за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за физически лица е възложено на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ или на началника на съответното Районно управление на МВР по постоянния адрес на заявителя. Постоянният адрес на жалбоподателя попада в териториалния обхват на 06 РУ при СДВР, поради което Началникът на 06 РУ – СДВР комисар Р. К. разполага с нормативна компетентност да се произнесе по депозираното заявление (в този смисъл Решение № 4010 от 04.04.2008 г. по адм. д. № 1927/2008 г. на ВАС).
Актът е издаден в писмена форма и съдържа задължителните реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК – наименование на издаващия орган, наименование на акта, адресат, правно основание (чл. 58, ал. 1, т. 10 вр. чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ), разпоредителна част, ред и срок за обжалване, дата и подпис.
Съдът намира, че при издаването на оспорения отказ административният орган е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е приложил неправилно материалния закон.
На първо място, изводът в обжалвания отказ, че органът действа в условията на „оперативна самостоятелност“, е правно неиздържан. Съгласно константната съдебна практика на Върховния административен съд (вкл. Решение № 6193 от 08.06.2026 г. по к.адм.д. № 10109/2025 г., Решение № 1957 от 19.02.2026 г. по к.адм.д. № 7322/2025 г.), преценката относно наличието на материалноправните предпоставки по чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ за издаване или отказ на разрешение е дейност при обвързана компетентност. Наличието на „основателна причина“ по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ подлежи на пълен съдебен контрол за законосъобразност, като съдът изследва дали събраните доказателства обосновават обективна необходимост от носене и употреба на огнестрелно оръжие за самоотбрана.
На второ място, органът е нарушил специалните процедурни правила на чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ и общите принципи по чл. 7, чл. 9, чл. 35 и чл. 36 от АПК за изясняване на истината и събиране на всички относими доказателства. Разпоредбата на чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ вменява

задължение на органа при констатиране на непълноти или несъответствия писмено да уведоми заявителя и да му даде 30-дневен срок за отстраняването им. В случая административният орган е дал конкретни указания с писмо от 07.04.2026 г. в изпълнение на предложеното с докладна записка от 06.04.2026гединствено относно техническата годност на оръжието и документа за проведени стрелби по чл. 87, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗОБВВПИ. Жалбоподателят е изпълнил точно и в срок тези указания, като е представил Удостоверение за техническа годност № 12738/11.05.2026 г. и Удостоверение за проведени учебни стрелби № 01279/13.05.2026 г. След получаване на тези документи, органът е постановил отказ на коренно различно основание – липса на доказана основателна причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, без да е уведомил лицето за това си съмнение и без да му е предоставил възможност да представи писмени мотиви и доказателства за заявената необходимост от самоотбрана (в този смисъл Решение № 1957 от 19.02.2026 г. по адм.д. № 7322/2025 г. на ВАС, Решение № 2002 от 16.02.2021 г. по адм. д. № 13413/2020 г. на ВАС, Решение № 7360 от 30.05.2013 г. по адм. д. № 1462/2013 г. на ВАС).

На трето място, отказът е постановен при непълнота на доказателствата и едностранчива преценка на фактите. Органът е мотивирал акта си единствено с обстоятелството, че в масивите на МВР няма регистрирани сигнали за посегателства през последните 10 години. Този извод е повърхностен и необоснован. Както приема практиката на Върховния административен съд (напр. Решение № 5612 от 11.05.2016 г. по адм. д. № 10711/2015 г., Решение № 1957 от 19.02.2026 г. по адм.д. № 7322/2025 г.), за да е налице основателна причина за самоотбрана, не е задължително опасността вече да е реализирана във физическо нападение или да е налице осъдителна присъда за закана; достатъчно е съществуването на обективна, реална и потенциална заплаха за личността, здравето или имуществото на заявителя и неговото семейство. Фактът, че едно лице не е подавало официални жалби до органите на МВР, не означава непременно липса на застрашеност, особено когато са налице сериозни опасения от последваща ескалация или физическа саморазправа.

Същевременно по делото са събрани безспорни писмени доказателства – 18 броя извлечения от електронна кореспонденция, приети в съдебно заседание и неоспорени от ответника, от които е видно, че спрямо В. Г. и семейството му са отправени преки, многократни и брутални закани за убийство, разфасоване, разстрел с огнестрелно оръжие и унищожаване на дома му в [населено място]. Тези нови доказателства са пряко относими към спора и съгласно чл. 142, ал. 2 от АПК следва да бъдат съобразени от съда към момента на приключване на устните състезания. Тяхното съдържание сочи на конкретна, персонална и непосредствена застрашеност на жалбоподателя, която надхвърля общия житейски риск и обосновава обективна необходимост от носене на оръжие за самоотбрана.

Доколкото в административната преписка се съдържат данни за образувано досъдебно производство № 477/2025 г. по описа на РУ – Б. по чл. 325б, ал. 1 от НК, съдът констатира, че по делото липсват данни срещу Г. да е повдигнато обвинение за умишлено престъпление от общ характер, което изрично се установява от представеното удостоверение от Националната следствена служба от 17.03.2026 г., нито лицето е осъждано. Следователно не е налице законовата отрицателна предпоставка по чл. 58, ал. 1, т. 2 от ЗОБВВПИ, а и това обстоятелство не е послужило като правно и фактическо основание за издаване на оспорения отказ (по аргумент от Решение № 4962 от 18.04.2018 г. по адм. д. № 5032/2017 г. на ВАС).

По изложените съображения оспореният отказ се явява незаконосъобразен като постановен при съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалноправните разпоредби на закона и следва да бъде отменен на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

Предвид естеството на акта, производството по издаване на разрешение за дейности с

огнестрелни оръжия и боеприпаси изисква преценка на специални изисквания и извършване на съответни проверки и регистрационни действия от специализираните органи на МВР (служба КОС). Поради това въпросът не може да бъде решен по същество от съда чрез пряко издаване на разрешението.
На основание чл. 172, ал. 2 във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде изпратена на Началника на 06 РУ при СДВР за ново произнасяне по Заявление рег. № 142400-1037 от 18.03.2026 г., при стриктно спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение. На основание чл. 174 от АПК съдът определя едномесечен срок за новото произнасяне, съобразно срока по чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ, считано от датата на получаване на преписката от административния орган.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От страна на жалбоподателя е представен списък по чл. 80 от ГПК, придружен с Договор за правна защита и съдействие № 987996 от 27.05.2026 г., извлечение от сметка за извършен банков превод на 16.10.2026 г. за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500.00 EUR и платежно нареждане от 29.05.2026 г. за внесена държавна такса в размер на 5.12 EUR (10.01 лв.). Доколкото размерът за д.т. е в размер 5,11 евро, следва да бъде присъден този размер.
По направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК вр. чл. 144 от АПК във връзка с практиката на Съда на ЕС по дело C-438/22, съдът намира следното: Претендираният адвокатски хонорар в размер на 500.00 EUR е съразмерен на фактическата и правна сложност на спора, обема на осъщественото процесуално представителство (изготвяне на първоначална жалба, молба за отстраняване на нередовности, участие в открито съдебно заседание и ангажиране на доказателствен материал) и съответства на критериите за разумност и справедливост (в този смисъл Определение № 11064 от 02.12.2022 г. по адм.д. № 10578/2021 г. на ВАС). Поради това възражението се явява неоснователно и разноските следва да се присъдят в размер – общо 505.11 EUR (петстотин и пет евро и единадесет цента), платими от Столична дирекция на вътрешните работи, в чиято структура се намира органът, издал незаконосъобразния акт.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 67 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Ц. Г., ЕГН [ЕГН], Отказ рег. № УРИ 230000-8643 от 18.05.2026 г., издаден от Началника на 06 Районно управление при Столична диекция на вътрешните работи, с който на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 във връзка с чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ е отказано издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана по подадено от Г. заявление рег. № 142400-1037 от 18.03.2026 г.
ИЗПРАЩА административната преписка на Началника на 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи за ново произнасяне по Заявление рег. № 142400-1037 от 18.03.2026 г., подадено от В. Ц. Г., ЕГН [ЕГН], при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в **едномесечен срок** от получаване на преписката.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Ц. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ап. 7, направените по делото разноски в размер на **505.11 EUR (петстотин и пет евро и единадесет цента)**, представляващи заплатена държавна такса и възнаграждение за един адвокат.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на

Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез изпращане на препис.

СЪДИЯ: